

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard\_Robert\_E-Kull\_01-Vyhnanez\_z\_Atlandidy.PDB

**PDB Name:** Howard\_Robert\_E-Kull\_01-Vyhnanez

**Creator ID:** REAd

**PDB Type:** TEXT

**Version:** 0

**Unique ID Seed:** 0

**Creation Date:** 7.7.2004

**Modification Date:** 7.7.2004

**Last Backup Date:** 1.1.1970

**Modification Number:** 0

ROBERT ERVIN HOWARD

VYHNANEC Z ATLANTIDY  
(Exile of Atlantis)

Slunce právě zapadalo. Poslední purpurové paprsky zalily zemi a jako krvavé koruny spočínuly na zasněžených štítech hor. Tri muži, kteří až dosud mlčky pozorovali smrt dne, vtáhli hluboko do plic vůni vánku, který úkradkem vyklouzl z dalekých lesů a pak se věnovali přízemnějším starostem. Jeden z nich pekl nad malým ohněm divočinu. Dotkl se prstem kouřícího masa a s výrazem labužníka ho olízl.

"Hotovo, Kulle, Khor-nahu. Jezme."

Byl velmi mladý, teprve nedávno dosáhl mužský věk. Vysoký, štíhlý v pase a široký v ramenou, pohyboval se s leopardí ladností plnou skryté síly. Jeden z jeho přátel byl v plné síle, mocně stavěný s vyzývavým výrazem ve tváři; druhý velmi připomínal prvního, ale byl o něco vyšší, širší v ramenou a měl mocněji vyklenutý hrudní koš. Budil dojem nezvyklé síly a zručnosti, dokonce ještě víc než první mládenec.

"To je dobře," řekl. "Mám hlad."

"Je to s tebou někdy jinak, Kulle?" zažertoval si první mládenec.

"Když bojuji," řekl vážně Kull.

Mladík na něho vrhl rychlý pohled, aby zjistil, jakou má náladu, protože ne vždy přesně odhadoval jeho myšlenky.

"A potom toužíš po krvi," vmísil se do hovoru starší muž. "Am-ro, přestaň žertovat a nakrájej pro nás maso."

Nastával soumrak a na nebi zaplály hvězdy. Nad temnou, hornatou krajinou přeletěl vítr. Kdesi v dálce náhle zarval tygr. Khor-nah bezděčně sáhl po vedle ležícím oštěpu s kamenným hrotem. Kull otočil hlavu a v studených šedých očích se mu zažehly divné ohníčky.

"Dnes v noci loví pruhovaní bratři," řekl.

"Oni uctívají vycházející Měsíc." Am-ra ukázal na východ, kde se stále výrazněji rozlévala rudá záře.

"Proč?" zeptal se Kull. "Měsíc přece prozrazuje jejich přítomnost obětem i nepřítelům."

"Kdysi, před mnoha lety," řekl Khor-nah, "zavolal tygr královský, kterého stíhali lovci, na pomoc ženu z Měsíce. Ta mu hodila lodyhu vinné révy, po které se vyšplhal na Měsíc a žil tam pak mnoho let. Od té doby všichni jeho bratři uctívají Měsíc."

"Tomu nevěřím," řekl otevřeně Kull. "Proč by měl pruhovaný lid uctívat Měsíc za to, že kdysi pomohl jednomu z nich? Spousta tygrů vylezla na Skálu smrti a tak se před lovci zachránila, a přesto tu skálu neuctívají. Odkud by mohli vědět, co se stalo v tak dávných časech?"

Khor sraštil čelo. "Nesluší se, Kulle, aby ses vysmíval starším nebo si tropil posměch z legend svého adoptivního lidu. Toto vyprávění musí být pravdivé, protože se od pradávných časů traduje z pokolení na pokolení. Vždycky to tak bylo a vždycky to tak musí být."

"Nevěřím tomu," zopakoval Kull. "Tyhle hory existovaly vždycky, ale jednoho dne se rozpadnou a zmizí. Jednoho dne bude nad těmito kopci šumět moře..."

"Dost toho rouhání!" vykřikl vášnivě, téměř s hněvem Khor-nah. "Kulle, jsme blízcí přátelé a snáším trpělivě tvé výstřelky, protože jsi ještě mladý, ale musíš se naučit jednu věc, úctu k tradici. Vysmíváš se zvykům a právům našeho lidu, ty, kterého tenhle lid zachránil z divokého pralesa, dal ti dům a místo mezi lidmi."

"Kdysi jsem byl lysá opice, která se toulala po lese," přiznal se otevřeně, bez falešného studu, Kull.

"Neuměl jsem mluvit lidským jazykem a mými jedinými přáteli byli tygři a vlci. Nevím, kdo byli moji rodiče, ani z jakého pocházím rodu..."

"To nemá žádný význam," přerušil ho Khor-nah. "To nevadí, že vyhlížíš jako člověk z plemene lupičů, které kdysi žilo v Tygřím údolí a které smetla Velká povodeň. Dokázal jsi, že jsi statečný válečník a velký lovec..."

"Kde najdeš mládence, který se mu vyrovná v hodu oštěpem nebo v zápasech?" přerušil ho Am-ra s lesknoucíma se očima.

"To je pravda," odpověděl Khor-nah. "Kull je chloubou Plemene Mořské hory, ale přesto musí krotit svůj jazyk a naučit se ctít obyčeje, jak dávné, tak i současné."

"Ale já se jim nevysmívám," odpověděl bez hněvu Kull. "Ale vím, že hodně věcí, které říkají kaplani, jsou lži. Sám jsem žil mezi tygry a znám divoká zvířata lépe než oni. Zvířata nejsou ani bohové, ani ďáblové a v jistých věcech jsou jako lidé, ale bez lidské chtivosti a nenasytosti..."

"Znovu se rouháš!" hněvivě zvolal Khor-nah. "Člověk je Valkovo nejmocnější dílo."

Am-ra je přerušil, aby změnil téma rozhovoru. "Slyšel jsem dnes časně ráno bít od pobřeží bubny. Na moři se vede válka. Valuzie bojuje s lemurskými piráty."

"Kéž by jedny i druhé potkal špatný osud!" zavrčel Khor-nah.

Kullovi oči se znovu zaleskly. "Valuzie! Země kouzel! Jednoho dne určitě uvidím Město zázraků."

"Bude to zlý den, až ho uvidíš," zabručel Khor-nah. "Budeš uvězněn v těžkých poutech a bude nad tebou viset přízrak mučení a smrti. Člověk naší rasy může Velké město vidět pouze jako otrok."

"Ať je potká neštěstí," zabručel Am-ra.

"Ať je jejich osud co nejhorší a ať je potká úplná zkáza!" zvolal Khor-nah a zahrozil pěstí k východu.

"Za každou kapku prolité atlantské krve, za každého otroka, který dře v potu tváře na jejich prokletých galériách, ať zničí černý mor Valuzii a všech Sedm Impérií!"

Am-ra vzrušeně vyskočil a zopakoval část kletby, Kull si odřízl ještě jeden kousek pečeně.

"Bojoval jsem s Valuzany," řekl. "Byli pěkně vyzbrojení, ale nebylo těžké je zabít. A nevyhlíželi jako špatní lidé."

"Bojoval jsi se slabou stráží ze severního pobřeží," zabručel Khor-nah. "Nebo s posádkami kupeckých

lodí, které uvázly na mělčině. Počkej, až se střetneš s útokem Černé škadrony nebo se samotnou Velkou armádou, tak jako já. Hai! Teprve tehdy teče krev! S Gandarem zvaným Oštěp jsem pustošil pobřeží Valuzie, když jsem byl tak mladý jako ty, Kulle. Ano, zanesli jsme oheň a meč daleko do hloubi Impéria. Bylo nás pět set bojovníků ze všech pobřežních plemen Atlantidy. Vrátili jsme se jen čtyři! Za vsí Sokolů, kterou jsme spálili a vyloupili, nás udusila přední stráž Černých škadron. Hai, tam se naše oštěpy opily krví a naše meče uhasily žízeň. Zabíjeli jsme bez oddechu, ale když utichla bitevní vřava, jen čtyři jsme utekli z bitevního pole a všichni jsme byli těžce raněni.”

"Askalente mi říkal," pokračoval dál Kull, "že hradby kolem Krystalového města jsou desetkrát vyšší než vysoký muž a lesk zlata a stříbra že oslepuje oči. A ženy, které zaplňují ulice anebo hledí z oken, jsou oděny do zvláštních hladkých šatů, které se lesknou a šelestí.”

"Askalente o tom ví," řekl ponuře Khor-nah, "protože mezi nimi otročil tak dlouho, že zapomněl své slušné atlantské jméno a musí používat to, které mu dali Valuzané.”

"Ale utekl odtamtud," poznamenal Am-ra

"Ano, ale na každého zajatce, který uprchne ze spárů Sedmi Impérií připadá sedm jiných, kteří hníjí v kobkách a každého dne umírají, neboť Atlantové nejsou stvoření pro otroctví.”

"Byli jsme nepřáteli Sedmi Impérií od samého úsvitu dějin," nahlas přemýšlel Am-ra.

"A budeme až do konce světa," s krutým uspokojením řekl Khor-nah. "Neboť Atlantida je z Valkovy vůle nepřítelem všech lidí.”

Am-ra vstal, zvedl ze země oštěp a stanul na stráži. Zbylí si lehli do trávy a usnuli. O čem snil Khor-nah? Snad o bitvě nebo o hřmícím útoku bizona a možná o jeskynní dívce? A Kull?

Skrz opary spánku tiše, z velké vzdálenosti, zazněla zlatá melodie trub. Přeplyly nad ním mraky paprscité slávy a pak se před očima jeho dvojníka ze snu rozprostřely nezměrné prostory. Uviděl velký dav a uslyšel hřmící křik v podivném jazyku. Pak se rozlehl o něco tišší břinkot oceli a obrovské, přízračné armády stanuly z levé a z pravé strany. Mlha se rozplynula a vynořila se z ní jakási tvář. Tvář, nad níž se vznášela královská koruna. Smělá, klidná tvář s očima jako studené šedé moře. Ted' lid znovu hromově křičel: "Ať žije král! Ať žije král Kull!”

Kull se náhle probudil. Měsíc osvětloval vzdálené hory a vítr vzdychal ve vysoké trávě. Vedle něho spal Khor-nah a Am-ra stojící na hvězdném pozadí vypadal jako nahá bronzová socha. Kull pohlédl na jeho skromné odění – leopardí kůže omotaná kolem beder pantera. Nahý barbar... Kullovi studené oči se zaleskly, Král Kull! Pak znovu usnul.

Vstali časně ráno a vyrazili k jeskyním, které obývalo jejich plémě. Slunce bylo ještě nízko, když spatřili širokou modrou řeku a jeskyně svého lidu.

"Podívejte!" vykřikl Am-ra pisklavě. "Upalují někoho!”

Před jeskyněmi stála velká hranice a k ní byla přivázána mladá dívka. V tvrdých pohledech okolo stojících lidí by bylo marné hledat třeba jen nejmenší náznak lítosti.

"To je Sareeta," řekl Khor-nah a zachmuřil se. "Ta dívka si vzala lemurského piráta.”

"Ano," vmísila se do rozhovoru žena s kamenným výrazem tváře. "Tak moje dcera přinesla hanbu celé Atlantidě. Už není mojí dcerou! Její muž zemřel a jí vlny vyvrhly na břeh, když atlantská loď rozbila jejich koráb.”

Kull se soucitem pohlédl na dívku. Nemohl pochopit, proč na ní ti lidé, jeho soukmenovci a příbuzní, hledí s takovou ukrutností jen proto, že si za muže vzala jejich protivníka. Mezi všema očima namířenými na dívku spatřil jen jedině, ve kterých byl náznak soucitu. Velké modré oči Am-ry byly plné smutku a lítosti.

Kdoví, jaké pocity se zračily na Kullově nehybné tváři, ale právě na ní se zastavily oči k smrti odsouzené dívky. Nebyl v nich strach, ale velká, dojmavá prosba o pomoc. Kull pohlédl na otep dřeva u jejích nohou. Kaplan, který ted' zpíval jakousi kletbu, už brzy zapálí hranici pochodní, kterou držel v levé ruce. Uviděl, že odsouzená je k hranici přikutá těžkým, dřevěným řetězem. Ten zvláštní předmět byl vyroben přesně podle atlantské tradice. Nedokázal by ho přetnout, ani kdyby se prodral davem, který ho od dívky dělil. Prosebně na něho pohlédla. Kull vrhl pohled na hranici a dotkl se dlouhé, křemenné dýky u pasu. Dívka pochopila a přikývla. Spatřil v jejích očích obrovskou úlevu.

Kull udeřil neočekávaně jako kobra. Vyrval dýku a hodil. Trefil dívku přímo do srdce a okamžitě ji zabil.

Zatímco dav stál jako očarovaný, Kull se odvrátil, odskočil a jako kočka přeběhl po strmém úbočí nějakých dvacet stop. Lidé pořád ještě oněměle stáli. Pak nějaký muž bleskovým pohybem chytil luk a šíp a namířil na prchajícího. Kull právě přelézal přes okraj úbočí; lučištník přimhouřil oči a... Am-ra se jakoby náhodou zapotácel a vrazil do něj hlavou. Šíp proletěl daleko od cíle. A pak Kull zmizel. Slyšel za sebou hlasitě výkřiky, honili ho jeho soukmenovci planoucí touhou po krvi, toužící chytit ho a usmrtit za porušení jejich divného a krvavého morálního kodexu. Ale nikdo z celé Atlantidy nedokázal předhonit Kulla z Plemene Mořské hory.

Přeložil Michael Bronec